

שמינית והורחות וכל ההתחברות לעדת השטח-
 טוקוואל נאסר דהא עכ"פ אוונר וותר לא
 עדיף ונשווג וכיון שכבר הצחתי שהרונצ"ם ז"ל
 פסק צהדיא שאין חילוק בין העובד הע"ז
 והעובד צ"ח תרומיהו לא ישנושו עוד צווקדש
 לעולם „אפילו בשעשה תשובה ואפי' שהו'
 בשווג" והחילוק זכייהם רק לענין דיעבד כשעבר
 והקריב צווקדש קרבן. וגם הוסיף שהחירו לנשנוש
 צ"ח לשנוש בנזב וגצעון או לכהן לקרות תחלה
 היינו דוקא בשעשו תשובה והכא הלל לא הי' ניכר
 תשובתו צגסם שהצחתי לעיל צ"ע עדיף וכהן
 הווקריב, וע"כ פסול החזן שהי' ונשנוש צווקדש
 האסור להיות ונשנוש עתה צווקדש ואין קטיגור
 נעשה קטיגור, ואפילו יאונרו שהי' אנוס ונשום
 פרנסתו ללכת לעדת השטחטוקוואל [ונוכז
 ונה שקותרים א"ע לפי הנוצאר צנוכהצ כבוד
 הנידל שאונורים שלא ידע ונאיסור הנעשה על
 השטחטוקוואל] ויינו כבר אסרי' צתשו' ונהרונ"ס
 ז"ל הכיל וגם צאווס, ולעד"כ בדונות רא"י
 שצזה גם כשהי' אנוס אסור לשנוש צווקדש
 לעולם ונונה שפירש"י ז"ל צפ' שוויני גצי אהרן
 הכהן ע"ה שהי' צוס וירא לגשת ליקרב צנוצח
 וולד חטא ונעשה העגל, הגם שהי' אנוס
 כפירש"י ז"ל צסם ודרש צפ' חטא ע"פ ויבן
 וצח לפניו ראה חור שהי' ונוכח והרגותו
 ר"ל וצכ"ז הי' ירא לגשת, ש"ו סגס כשעשה
 ונעשה לע"ז צאווס ויינו אסור אח"כ לשנוש
 צווקדש לעולם והגם דסם הותר אהרן ליקרב
 צנוצח היינו וולד שא"ל ונשה רצינו ע"ה לנוה,
 לכך נצחרת, והי' עפ"י הדיבור קלוהו וגם
 אהרן ע"ה לא נעשה ח"ו העגל צידים ולא עזר
 עזירה ועבודה לו רק שכתגלגל החטא על
 ידו, ואפי' שהי' צאווס לא הי' רולה עוד לשנוש
 צנוסכן וייראתו שנוא אינו רשאי עוד לולא
 שעפ"י הדיבור הותר, ונכסיכ צווי שעבד עבודתו
 צווקדש האסור, אסור עוד לעולם לשנוש צווקדש
 אפי' כשהי' צאווס, ועבד ע"ז ועבד צווקדש
 האסור דין אי' להם כנוצאר לנעלה ונונילא
 פסול החזן לשנוש צווקדש צווקדש כצודכס.
 טעם הג' הכי נכבד ז"ל הרשד"ס צתשו' הכיל
 חרי אנו רואים כי גדול כבוד הלצור
 ולריך ואלד לחוש על כבודס א"כ זה ס"ץ אס
 לא ראינוהו שעשה תשובה גמורה ושליונה צלי
 ורונה צפשיטות שאין להחזירו ולקונן אח"ז
 כי עוד יותר לפי דהגם דקיי"ל שכל איש ישראל
 אסור לוונר לחזירו טעצ צתשובה זכור ונעשיך
 הרשונים ויינו אין כבוד הלצור שיעמוד צספק
 זה והציא סם ונדצרים יותר קטנים שאסרו
 חזיל ונפני כבוד הלצור ונכסיכ כדצבר גדול
 כזה צוה שנוגע לס"ץ צעיקר כשרותו, ועיין
 צפנו"ג ק"י כ"ח צא"ח צנוצלות סק"א דאף
 צדיעבד לא ילאו ואין ניתן לנחול כבוד הלצור
 רק גצי ונלך, ועאכו"כ צווקדש ונשכן כצודכס
 עיר כלילת יופי אשר כל עינים לופית עלי'
 עתה יאונרו הרחוקים והקרובים פרושים התיירו
 את הדצבר וחוששני צזה שעוצרים ג"כ צזה
 האיסור היותר חנוור שצכל הת"כ שהוא לאו
 דולא תחללו את שם ק' כי אין לך ח"ה גדול
 וזה דצבר שאצותינו ורצותינו ונכסיכ עלי' ינולו

להקל צזה, ונוה גם צעציל דצבר קל וקטן, ואס
 גדול איסור ח"ה ליחיד, עאכו"כ לרצים ונכסיכ
 צווקדש גדולים ולדיקים כי לא ידעו העולם
 צסל ווי היתה נעשית הרעה הזאת ר"ל, וח"ו
 יהי' זאת לפוקה ולנוכסול ולנוצרת עון לצפ"י
 דסם ח"ו, ע"כ אלצה שצוודאי כל העם הקודש
 דסם כשישנושו סיס איסור כדצבר יקראו צקול
 גדול חללו לכס וון האדם הזה אשר אסור
 לנו עפ"י הדין הלדק והיושר והלל הארץ הנה
 רחצת ידים לפניכס צחרו לכס הטוב צעיניכס
 ונווק"א ולנוה זה נכנס ח"ו ונשינו וצנינו צעונס
 הנאונר על החולק על רצותיו הנה הקדושים
 אשר תיקנו לנו התקנות הנ"ל לטוב לנו ולצנינו
 כה"י, ועינינו ונייחלות להית"צ שיתקיים צפס
 ואס תאצו וסנועתס טוב הארץ תאכלו ואין
 פרץ צרחוצותיכס, ואסרי הדור שנסנועים
 הגדולים לקטנים, ונכסיכ כי עונכס סס גדולי
 תורה ורנוי הנועלה ארצי הלצנון אדירי התורה
 ה"ה הגאון הגדול ונארי דאתרכון אליו תשנועון
 ולצידה"ל, כ"ד ידרכס ונכדס דשו"ט צא"ר.
 דק' יודא גריו.

סימן קפ"ז

נודע ונופורסס צעולם כי רצים ונצני ענינו
 קנוו והתעודדו ולהס סס אונורים לקנא
 קנאת ישראל וקנאת ליון וכלליות אה"ק ושנוו
 להס ראשים אשר ילאו לפניהס צענין הזה וצאו
 להס צצרית אי' להיות לחצרא כללית וקורא
 להס סס „ליאניסעטען פערציין" ותוכן הענין
 ידוע לכל והנס קוראים צקול גדול צכל ונחנה
 העצרים לאונר העורים הציעו לראות על ונה
 אדני הליאניסנווס הטעצו ועד ונה רנוו פארותיו,
 הנה כי כן אונורים שנוחשנתס רלו"י אצל נחזי
 אכן אס גם ונעשיהס רלו"י או אולי נאונר לא
 אראה עוד את הגדולה הזאת צהקריצס אס
 זרה לפני ונחנה העצרים ואת האס זרה הלחה
 הכירו נא דצבר אונות לנוי החותנות, ואת חקרכוה
 כן ונלחנה לחיוצ להגיד כדצרים האלה לוונר,
 למען ליון לא אחשה ולנוען ירושלים גלא אשקוט
 גם אני חלל צאלפי ישראל ונלחרים קולי אל
 צני אדם גם צני איסי, הגם אולי על זה דלוי
 לוונר כדצבר שכתוב צתורת ונשה ונונדן צעל ח"ס
 זללה"ה צתשו' ק"י פיה וז"ל אין דעתי להדפיס
 צזה שוס ספר כי גם הנה ידפיסו כהנה
 וכהנה ופשתה הנוספחת יותר וילעייגו וכו' ויהי'
 הנוכריעים צין צ' הספרים יושצי טער וכו' ועוד
 אולי נוכה שיתצטל הדצבר ולנוה נקצענו דפוס
 ונעשה ונונו קיוס לדודות וכו' עכלה"ק.
 אמנם חזקו עלינו דצרי גדולי וננינו סיח"י
 לדצבר צזה צאנוי העם לנוען יחרדו צנים,
 ישנושו ויאונרו אונת, ואפחת צשיעוד פי ושפתי,
 הנה צוודאי כלנו צני אי' חו יתצ' אס גם
 שצנוכותינו לא עוצנו אי' יתצ' ויע אלנו חסד
 לפני ונלך ושרים יר"ה, צכל זאת דות לצנו
 ועל אלה חסכו עינינו על הר ליון שסנוס
 וארלנו לכגדינו זרים אוכלים אותה ושנונה
 כנוהפכת זרים ונחון צכונה ארלות לנעסה
 יעקב וישראל לצווצים צצוה"ד ונכאצ לצ וצעינים
 זולגות

יראלי ה' איש אל רעהו לקיים ונה פארזיל אי
 נגאלים אלא בזכות תשובה כונס"כ וצא ללין
 גואל ולקצי פסע זיעקב, ואז"ל אין הגלות
 ונתכנסות אלא בזכות ונסניות כאז"ל ונקרא
 גם כי יתנו צגוים עתה אקצלם, ולנטונו ופי
 ונרן רשכצ"ה החת"ם זללה"ה הרבו תורתכם
 לרונם ז"א ולהעמיד חורצותיו וזו יהי כבוד
 ה' לעולם ישנח ה' צנועסיו צצ"א, ווכל הניל
 ונלטרף אכבי צעניי לאותם הרצנים הגדולים
שיחיו שכבר קדמוני ואקרו להתחבר עם המצרח
ליאחיקטען הכ"ל ואל תאונרו קשר לכל אשר
 יאונרו הם קשר וכתיב צשה"ש אס לא תדעי לך, לאי
 לך צעקני הלאן ודז"ל הסתכלי צפקיעות שפקעו
 אצותיך כנצואר לעיל ואז ישראל גושע צה'
 תסועת עולמוים צצ"א, כ"ו תנוו חרס"צ לפ"ק.

סימן קפ"ח

לכבוד ידידי הרבני החרוץ העיד המפואר לר"ל כשיח
 מר"ה יושיע הערץ נ"י ראש דח"ק בקי מארגעטן יע"א.

מכתב כבודו קבלתי, וע"ד אשר כתב האיש
 אשר נשא אשה צעצירה, אס ונחויינים
 הצעלי ח"ק להוליא אותו ונתוך המצרח, וכותב
 ונע"כ קדעת כבוד יד"נ הגה"ל ג"כ רולנה צכך
 ורק יען שאיזה אנשים ונעס עומדים נגד זה,
 והסכנותם לשלול גם אותי על כך אהוצי.
 הנה צלה"ע ק"י וי כהן סנשא א' ונשקולות
 ונח' אותם ונח' כל הנושא ונתן עונתם וכיולא
 צמונרות אלו עד סיגרשנה, ולמדו זה ונקרא
 ציצנות פ"ח ע"צ ע"ש וליע שהרנוצ"ם ז"ל לא
 הביא דין זה, וכי הצ"ש סם קק"ג אף לישראל
 סנשא אשה צעצירה ננוי ענדין ל"י כל הני
 סנהות וכפיות, וצסר"ע יו"ד ק"י סל"ד העוצר
 ע"ד איקור וננדן אותו וכי הרנו"א ז"ל צסעיף
 וי ויש רשות לצ"ד להחוניר עליו שלא ימונו
 צניו ולגרש את צניו ונציהככ"ק, עד שיקבל
 עליו את הדין וכתב ונרן החת"ם ז"ל צתסר
 חלק טסי סנחויינים גם עתה לעשות כן הגם
 שאין כח צידינו ונלד דינא דנולכותא לקיים
 ונ"ש צחוינו סינן צ' כל צ"ד אפי" אינס סנוכים
 צא"י אס רואין שהעס פרולים צעצירות וסחוא
 לורך טעה וננדן אותה, יע"ש טטוצי העיר צכל
 ונקום כצ"ד הגדול צדצר זה, היינו דוקא נה
 סנוגע לעונש נפשות או להפקיר ונונו, אצב
 לעשות כדצר הרנו"א ז"ל סציו"ד או שאר
 הרחקות כדי סיצדל ונשאר הקהל ונחויינים
 הצ"ד והקהל לעשות כן גם צזנה"א, ואזהרתו
 ונקרא דאורי"י אשר לא יקים את כל דצרי
 התורה הזאת וגו' טפי" הרנוצ"ן ז"ל והוא
 ונהירושלמי אר"א צסס ר"ת צ"ח לנוד ולינוד
 כו' והי' צידו להחזיק ולא החזיק ה"ז צכלל
 ארור ח"ו, ואדרצא סרי ונדינתינו חקידים סס
 ורולים צקיום סל כל צעל דת ולענות הפורלים
 גדרי דתס עכדה"ק ז"ל והטו"ז צויר ק"י רכ"ח
 והנהרנו"ש ז"ל צתסר"י חאור"ס ק"י ס"ח הק' על
 הטו"ז הרי ציצנות כ"א ע"א אונריין דוסנרתס
 אינו אלא אקנוכתא צעלנוא, ואני צעניי כתצתי
 זה כונה ליעצ דרצא אונר סס רנוו לסניות

זולגות לוועקים וצוכים אנחנו על ספלת קרן
 ישראל ונחפלים צכ"י תמיד על לנוח דוד
 עצדו ונלפים ליום ישועה, אצל האונס שחיס
 הנה קוראוחיך וצזה "הליאחיקטען" יס סכנת
 גוף ונפש, סכנת הגוף ח"ו לא רק סכנת
 גוף אלא גם סכנת רצים ח"ו עדקאז"ל
 צנוק"י ונגילה שהסיצו לה חכמי ישראל לאסתר
 סקלחה להס קצטווי לדורות והסיצו קנאה את
 נשוררת עלינו לצין האונות הגם שאז יצבו
 סס ישראל צטלוה גדולה, הנה כי כן מי אשר
 לו עינים לראות ואזנים לסנווע יצין וידע כי
 עתה צזה הדצר סייך זה הטעס, ונעזרזא א'
 הקדים לוונר העיר ה' את רוח כורש וכי וני
 צכס ווכל ענוו יהי' א' ענוו ויעל" וכוין סניתן
 רשות וטעס הנונך לעלות לכל אשר ירלה אין
 עוד פחד וכתוצ סס ויקונוו ראשי האצות וכי
 וניי ראה את אלה יולאים ולא ילא גם הוא,
 וגם צנחוניי צתחלת הקדר ונצואר כי רק ע"י
 השעוררות ונלנעלה עלו ונהגלות דכתיב ויאונר
 לי הנונך ונדוע פניך רעים וואונר לנונך ונדוע
 לא ירעו פני אשר העיר קצרות אצותי חרצה
 וסעעריה אכלו צאש וגו' אשר תשלחני כתיב
 וייטצ לפני הנונך ויסלחני וגו', ונצואר ונכל
 הכ"ל שהלדיקים קיינוו צעלנוס אס תעירו ואס
 תעוררו את האהצה עד סתחפן ועתה צאזינו
 סנוענו צדצר הליאחיקטען הכ"ל שהשעוררות רק
 ונלנוטה ואס גם צאולי יוהן רשות ונלד הנולכות
 יר"ה לעשות כאשר יחפלון צעלי המצרח הכ"ל אצל
 וני יודע ונה יהי' צעתיד, וחוסקני הרצה צזה
 שלא יתן ונקום עי"ז ח"ו להתגרות צנו להצאיטנו
 ציוקצי הארלות ונאספו וכי ח"ו והיכא דאיכא
 אפי" רק חסע לך סכנה רחוקה חוסטין לה,
 עיין חוס' יונא דף פ"ה ע"א, ועח"ס חיו"ד
 ק"י רנו"ה צפי" דצרי התוס' זאת ועוד אחרת
 יותר גדולה סכנת הנפש סכנה טונה, כי לפי
 ונה סנודע וכתצדר סכבר אכלה האש אהצת
 ליון סל הנותחדסים את קצינותיהם וגם הרבה
 פריצות ונשנוע צין החיים ונהיראים אשר צסאר
 ונדינות כי צני ליון "ליאחיקטען" הכ"ל איך
 נחצו צאנות לכצלי חרס ונחס כונה צני
 "צליעל" בלי עול תורה ועול יראה וגורם
 "רעפארס" וכונה לדיקים לוועקים לאונר קורו
 נא ונעל אהלי האנשים האלה ואל תגעו צכל
 אשר להס פן וכי ואס צסכנת הגוף חוסטין
 למויעוט כדכתיב אשר יעשה אותם האדם וחי
 צהס וככ"ל ונכס"כ לסכנת הנפש וסל רצים,
 וקרא אונר צונה ירושלם ה' נדחי ישראל יכנס
 וכתיב גצ"י הרופא לסצורי לצ ונחצט
 לעלצותם סנויכות צ' הכתוצים לוונר לא יעלה
 על דעתך לוונר כי אתם צידי אדם תצנו
 חרצות ירושלם, ותעירו את הקן ונרוצ אהצת
 ישראל להטיצ ונעודס עי"ז וכדעת הליאחיק-
 טען צזה ג"כ רק הית"צ הוא לצדו הרופא
 לסצורי לצ ונחצט לעלצותם ואס ה' לא יצנה
 צית שוא ענולו צוכיו צו, וסנצוא ירנו"י ע"ה
 אונר וני האיש ההכס ויצין את זאת על ונה
 אצדה ארץ וכי ויאונר על עזס את תורתני
 וכסאנו רולים לקרצ הגאולה ולהטיצ ונעודינו
 צכללות אחת שאלתינו אותה נצקס שאז נצצרו